

Vida religiosa: perdre la por a ser petits

Dv, 29/04/2022 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

(*Eduard Rey -URC*) Em demanen que escrigui algunes ratlles en l'avinentsa d'un nou aniversari de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC). Se m'acuden algunes preguntes, de present i de futur, tant respecte a l'URC com a institució com respecte a la vida religiosa a Catalunya en general.

Pel que fa al futur de la URC com a tal, ens trobem en un moment en què els canvis en la vida religiosa al nostre territori fan cada vegada més difícil cobrir la petita estructura de què disposem. Cada vegada menys religiosos i més grans, i els pocs de mitja edat o joves solen estar molt enfeïnats. Sovint han d'assumir responsabilitats en els seus instituts molt aviat en la seva vida com a religiosos i han d'estar atents ja a prou fronts com per no poder acceptar un compromís amb l'URC. A més, la desaparició de províncies amb seu a Catalunya fa que pocs puguin garantir una certa estabilitat en el territori, necessària per a donar continuïtat al que es va fent.

L'URC a vegades és una mica el refugi de religiosos que veuen com la seva identitat com a catalans ja no troba espai en la pròpia congregació. Però a la vegada tenim el repte d'acollir el creixent nombre de religiosos vinguts de fora (actualment es pot dir que de bona part del món, sobretot dels països del sud) i donar-los veu i protagonisme. Em sobta una mica, no sols a nivell de vida religiosa, sinó a nivell d'Església en general, que encara no hi hagi llatinoamericans, africans o asiàtics en llocs de responsabilitat i de representativitat, quan són ja una part significativa del clergat i, en alguns barris, dels fidels.

Mirant la vida religiosa en general, dos temes fan emergir preguntes de cara al futur. Un d'ells ja l'he avançat: és el de les unificacions de circumscripcions. Serviran per donar més vida o per acabar-la d'ofegar? Un religiós que ja forma part d'una província unificada em comentava per whatsapp fa uns dies: *Serà que*

L'excés d'estructura central potser ofega les iniciatives locals? Llàstima que, si aquest és el cas, quan ens n'adonarem potser ja serà massa tard...

L'altre és el del traspàs dels carismes als laics. No fa gaires dies el Sant Pare ho deia al capítol general d'una congregació que li feien l'acostumada visita. Davant de la disminució de províncies i d'efectius d'aquella congregació, hauria pogut animar-los a valorar la petitesa i a treballar des d'ella. En comptes d'això, els va preguntar si ja estaven preparats per traspassar el carisma als laics. Molts porten ja molt de temps treballant en aquesta direcció, i enfocant sovint en el fons no tan sols una complementarietat, sinó una autèntica substitució (en alguns casos cal vigilar l'ambigüitat d'uns bons sous que poden amagar una falta d'autenticitat de fons). Però si els carismes es poden separar tan fàcilment de la vida religiosa... què és exactament la vida religiosa? I què són exactament els carismes? M'hi perdo una mica, però si el Sant Pare mateix anima en aquesta direcció...

Humilment, penso que ens falta perdre la por a ser petits... Quina enveja em fan els monestirs, que també experimenten la disminució i l'envelliment, però mantenen les arrels en el territori i no han d'aguantar que els vingui ningú a amenaçar-los amb canvis estructurals que responen més a una mentalitat empresarial que realment eclesial.

Aquestes són preguntes que em suscita el moment present de l'URC i de la vida religiosa a Catalunya, i, des d'ell, una mirada al futur. Acabo assenyalant que em sembla essencial a la forma de vida dels religiosos ser conscients que tot, al final, està en mans de Déu. Ell es cuidarà de capgirar les nostres previsions i planificacions, també les preguntes que jo faig en aquest escrit, i obrir camins que no esperem ni preveiem. Així ho crec, ho espero i en més d'una ocasió ho he experimentat. Que Ell ens concedeixi de poder-nos seguir fent preguntes per molts anys.

Eduard Rey és president de la Unió de Religiosos de Catalunya